

Το αγγλικής έμπνευσης παιχνίδι με τα βελάκια που εκτοξεύονται εναντίον σταθερού στόχου («darts»), ξεκίνησε να παίζεται από τον μεσαίωνα. Στα 1896, ο, 44χρονος τότε, ξυλουργός Μπράιαν Γκάμλιν, από το Λανκασάιρ, του έδωσε και χρηστική αξία: Χώρισε τον στόχο σε μικρά «κουτάκια», τα οποία αριθμήσε με τρελό τρόπο (4, 20, 1, 3, 17, 2 κ.λπ.). Βεβαιωμένα, από το 1904, οι θαμώνες των παμπ έπρεπε να καταφέρουν να πετύχουν με τα βελάκια τους τα «κουτάκια» στη σειρά (1, 2 κ.λπ.), για να αποδείξουν ότι δεν είχαν μεθύσει και μπορούσαν να συνεχίσουν να πίνουν. Ήταν το πρώτο στην ιστορία αλκοτέστ.

Στα 1919, παρά τη (χλιαρή) αντίδραση των δημοκρατικών, ξεκίνησε στις ΗΠΑ η εποχή της ποτοαπαγόρευσης. Δέκα χρόνια αργότερα και με το σοκ από το οικονομικό κραχ του '29, οι Αμερικανοί όχι μόνο συνέχιζαν να πίνουν αλλά είχαν ηρωοποιήσει τους παράνομους διακινητές αλκοόλ, ενώ η χώρα γνώριζε τη μάστιγα του γκαγκστερισμού. Ο ρεπουμπλικάνος «πρόεδρος του κραχ», Χέμπερτ Χούβερ, θέλησε να αναδιοργανώσει τον νόμο για να μπορέσει να εφαρμοστεί (25 Μαΐου 1930). Και ο, 40χρονος τότε, καθηγητής βιοχημείας και τοξικολογίας στο πανεπιστήμιο της Ιντιάνα, Ρόλα Νιλ Χάργκερ, του πρόσφερε το εργαλείο για τον εντοπισμό εκείνων που κατανάλωναν αλκοόλ. Το «ντρανκομέτερ», που επινόησε στα 1931: Τη συσκευή αλκοτέστ, που μετρά την ποσότητα οινοπνεύματος στο αίμα.

Στις εκλογές του 1932, πρόεδρος εκλέχτηκε ο δημοκρατικός Φρανκλίνος Ντελάνο Ρούσβελτ, με σημαία του το «νιου ντιλ» και την κατάργηση της ποτοαπαγόρευσης. Η κατανάλωση αλκοολούχων ποτών νομιμοποιήθηκε και το «ντρανκομέτερ» αχρηστεύτηκε. Παρ' όλα αυτά, στα 1936, ο Χέργκερ φρόντισε να πάρει δίπλωμα ευρεσιτεχνίας και καλώς έπραξε. Από τις 31 Δεκεμβρίου 1938, καθιερώθηκε επίσημα στην Ινδιανάπολη το αλκοτέστ για τους οδηγούς των αυτοκινήτων. Και, 26 χρόνια αργότερα (από τις 16 Μαΐου 1954), εφαρμόστηκε στη Νέα Υόρκη. Σήμερα, χρησιμοποιείται σ' όλο τον κόσμο.

(Έθνος της Κυριακής, 24.5.2009) (τελευταία επεξεργασία, 15.10.2010)